

el carnero que --- echado estava *remugando*, con que hazía un ruido lento y baxo ---» (Rivad. III, 375): denunciant amb el seu mot català la inexistència del pretès andalús Luján a qui atribuïa la seva suplantació d'Alemán —² A la Girona diuen també *arroumiga*, però amb el sentit de 'rosegar' (Moureau, *Patois de la Teste*, s. v.), cosa que afavoreix la sospita que el mot francès per dir això, o sigui *ronger*, vingui tant o més de RUMIGARE que de ROSICARE (com el nostre *rosegar*). També GdDiego cita una forma cast. *rongar* junt amb prolongaments de RUMIGARE (RFE VII, 136), a comprovar. Hi ha àmplia interacció entre els dos verbs parònim, imposant-se, en uns llocs, el sentit de RODERE/ROSICARE, com en el fr. *ronger*, en altres conservant-se el sentit de RUMIGARE, però prenent el vocalisme *o*, de l'altre verb: d'on la de l'oc. ant. *romiar* («tuminer, remâcher», PDPF), ou de rodanès *roumiga* i quasi totes les variants de l'oc. modern aplegades pel TdF, s. v. *roumà*, així també en el nostre *manrogar* del Prio-²⁰ rat i en els representants de RUMINARE, gc. *arrouminà* (TdF), i el nostre antic *rominar*, infra —³ Doncs, no dels recents, i reco. en el conservador parlar de l'Espluga de Francolí; i amb versions de diversos llocs (MilàF, *Romillo*, 125 48), si bé no consta si el mot hi és a totes; una de Segarra, però en un altre vers (57), porta el sinònim *barrinar*

Remugat, V. *remugar* *Remugó*, *remugós*, *remuguejar*, -*gueig*, V. *remugar* *Remuguera*, V. *romequera* *Remujot*, variant de *remi(t)jol*, *remitjó*: deguda, sigui a influència de *mug*, o a assimilació partint d'una forma *remej-* (amb tractament pretònic, cf. *mullor/mellor*, *mujol* < MEDIOLUM) *Remulejar*, V. *remor* *Remull*, V. *mullar* (MOLL) *Remulla* id i veg *ramulla* (RAM) *Remullada*, *remullament*, *remullar*, -llat, *remullegar*, *remuller*, *remullina*, *remulló*, V. *moll* *Remunerable*, *remuneració*, *remunerador*, *remunerar*, V. *municipi* *Remunta*, *remuntada*, -ment, *remuntar*, V. *mont*

Remuscle (DAg) hapax d'uns versets de PBriz⁴⁰ (1869), conegut com poetastre, de mots només llegits i vagament o malentesos, cf. ACS; «may un *remuscle* de nit t'ha vressat sobre la branca» referit a un ocell; pot ser, sigui el ll. cl. *rumusculus* 'petit rumor' (Ciceró, St. Jer., St. Agustí), sigui el ll. vg. i tardà *ramusculus* 'branquilló': seria el remoreig de les fulles o bé una branqueta que s'agita i en gronxa una altra? Entès només aproximadament pel qui l'ha usat.

Remusall, mot local (Urg, Segarra, AlcM), que potser hem d'entendre 'menjar de rebuig, deixies que fa un nen o rondinaire', i *remussar*, -aire 'rondinar, -aire', deuen anar amb *musar* 'entretenir-se massa' derivats de *mus* 'morro' (veg. MORRO): la -ss- (si no és malentès gràfic), potser per influència del local i afrancesat *repussar*, -ssall *Remustoll*, de *mastollar* 'masteguejar' (MASTEGAR, constaminat per *remostró*) *Ren*, V. *res* *Ren* 'espècie de cervo boreal', del fr. *renne* [1552], d'origen fino-escandinau *Renabra*, disbarat de Griera, V. *ravenissa* *Rènac*, V. *rènac* *Renadera*, *renar*, V. *ranera* *Renadigol*, *renadiu*, *renadivol*, V.⁶⁰

nèixer De *renaguello*, V. ull i rere *Renaixement*, *renaixença*, *renaixent*, *renaixentista*, *renàixer*, V. *nèixer* *Renal*, V. *ronyó*

⁵ RENARD, nom de la guineu en el *Llibre de les Bèsties* (Llull etc.), i en l'epopeia animal del francès antic (*Roman de Renard*), que aplicaren a la GUINEU (cf. aquí fets paral·lels), a manera de malnom: aquest, NP francès, provinent del germ RAGINHARD Localment s'aplica a objectes comparats amb una cua, com la remarcable de la guineu.

DERIV : *Renader*

Renat, +*renatu*, V. *nèixer* *Renc*, V. *ranc* i *reng* *Rencal* 'rossegall de troncs, còrrec per on els tiren' civ : sense descartar una relíquia mossàrab (afí a REGA, amb -x- conservada entre vocals), pensem més aviat en un encreuament entre els sinònims *regall* (REC, REGA) i *escorrançall* (CÓRRER)

DERIV : *Rencalar*

Rençal, V. *ronsal*

Renclins 'crins', 'floc de cabells', bal , ve de **reclins*, derivat de CRIN amb propagació de la nasal i dissim. entre les rr No és sols mall i men. sinó també civ. («*renclí*. mechón de pelo», PzCabr.).

DERIV : *Rencliner*, -nera, men , i *renclinós* men , i també mall : «*renclinoso*: deriv. de *renclí*: floc de cabells desordenat», gloss. de A. Salvà, de Lluçmajor, a la seva traducció de *Mireio*

Renco, V. *ranc* *Rençó*, V. *rembre* (REDIMIR) *Renda*, V. *retre* (o cast. per REGNES) *Rendal*, *rendar*, *rendat*, V. *retre* *Rendell*, V. *rantell* *Render*, *rènder-se*, *rendeta*, *rendició*, V. *retre* *Rendilla*, V. *rantell* *Rendiment*, *rendir*, V. *retre* *Rendiscle*, V. *llentiscle* *Rendista*, *rendiwú*, *rendre*, V. *retre* *Renébot*, V. *nebot* *Renec* 'maledicció', i terme matf, V. NEGAR (I i II)

RÈNEC, 'mena de paparra', és un duplicat de *re*, pl. *rens*, la forma corrent a les Balears, la qual ve de **rèns*, ll. RĪCĪNUS id ; la variant *rè nec*, que és la dominant a Terra Ferma, té una explicació més complicada, i encara no aclarida definitivament. □ 1ª doc.: el plural *rens*, 1670, DTo ; el singular *re*, 1840, DFgra ; *rè nec*, 1805, Belv.

En el DTo (ed 1670). «*rens*, herba: ricinus; *cuch*: ricinus», o sigui que dona *rens* com a traducció dels dos significats del ll. *ricinus*: l'herba purgant que coneixem per *ricí* (*ricino*), i l'insecte, que per fer-se entendre qualifica de 'cuc' car si una paparra no ho és, bé mereix la classificació de 'cuca'. És clar que *rens* ha de ser un plural, cosa natural parlant de l'insecte o aràcnid 'paparra, rè nec' («un gos ple de *rè necs* o de *rens*», «aquesta ovella li xuclen la sang els *rens*»). Quant a la planta *ricí*, no tinc altra notícia que se n'hagi dit *rens* o *re*, ni tampoc fóra gaire natural de coneixe'n només el plural; es veu, doncs, que el que va saber el lexicògraf és que el nom dels aràcnids era